

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC,

JOURNAL POLITIQUE, LITTÉRAIRE ET INDUSTRIEL.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ εκδίδεται δις της εβδομάδος, την Πέμπτη και Κυριακήν. — Η τιμή της συνδρομής είναι 40 ερασμ. κατ' έτος προπληρωθείσα. — Η τιμή των καταχωρήσεων θέλει είναι 30 λεπτά δι' τον στίχον του φύλλου, και 12 λεπτά δι' τον στίχον του Παραρτήματος. — Η συνδρομή γίνεται εν Αθήναις μόν εις τὸν ἐργαστήριον ἐντός του Καταστήματος της Γενικής Διευθύνσεως των Ταχυδρομίων, διακειμενίων των Β. Εφημερίδων, εις διευθύνσεις των ταχυδρομίων, και ἐκτός της Ελλάδος παρά τοις Κυρίοις Ἑλλησ. Προξένους.

Le COURRIER GREC paraît le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 40 ερασμ. par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres dans la feuille, et 12 dans les supplémens. — On s'abonne à Athènes, à la direction générale des postes, bureau d'expédition des journaux du gouvernement; chez les directeurs de Postes dans l'intér. et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 26 Μαΐου 1840.

DIMANCHE, 7 Juin 1840.

NOMOI, ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ.

Ο Θ Ω Ν

ΕΛΕΘ ΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἀπεφασίσαμεν και διατάττομεν

Ἀπολύομεν τῆς θέσεως τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τὸν Κ. Κωνσταντῖνον Ζωγράφον αἰτήσαντα ἤδη τὴν παραίτησίν του.

Ὁ ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματέως Κύριος Σχμαλτζ θέλει προσυπογράψει καὶ ἐκτελέσει τὴν παρούσαν μας ἀπόφασιν.

Ἐν Κυπαρισσίᾳ, τὴν 16 (28) Μαΐου 1840

Ο Θ Ω Ν.

ΣΧΜΑΛΤΖ.

— Διὰ Β. Διατάγμ. αὐθιμερῶν ἐκδοθέντες, ὁ Κ. Πάικος, Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, ἐπεφορτίσθη νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπὶ τοῦ Βασιλικῦ Οἴκου καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν σχέσεων Γραμματείας, ἀντὶ τοῦ Κ. Ζωγράφου.

Ο Θ Ω Ν

ΕΛΕΘ ΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Δαδότες ὑπ' ὄψιν τὸν § δ'. τοῦ ἀπὸ 9 (α 1) Ἀπριλίου ἡμετέρου διατάγματος περὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων, καὶ ἐπὶ τῆ ἀπὸ 2 Μαΐου προτάσει τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν, διατάττομεν ὡς ἑξῆς:

Α'. Τα ἐπαρχιακὰ συμβουλία τῶν ἐπαρχιῶν Λιβαδεῶν, Κυναιθῶν, Ηλείας, Ἄργους, Μεγαριδος, Μαντινείας, Επρωσχωρίου, Τριχωνίας, Βενίτσας, Εδρυτανίας, Σύρου, Ὀλυμπίας, Θήρας καὶ Ἀνδρου θέλουσιν συλεθῆναι κατὰ τὴν α. ἰουλίην εἰς τὴν πρωτεύουσάν μιάς ἑκάστης τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν.

Β'. Ἡ ἐναρξίς τῆς συνόδου ἐξ ἑκάστης τῶν ἐπαρχιακῶν αὐτῶν συμβουλίων θέλει γίνεσθαι διὰ τοῦ ἀρμεδίου ἡμετέρου, ἐκτός τῶν ἐπαρχιῶν Τριχωνίας καὶ Μεγαριδος, ἢ ἐναρξίς τῆς συνόδου τῶν ἐπιφανῶν θέλει γίνεσθαι διὰ τοῦ ἀρμίου Ὑπερευκουίου. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων θέλουσιν παρευρεσθῆσθαι καὶ Δικασταὶ καὶ εἰ δὴμ ἄλλοι ἄλλοι Ὑπερευκουαῖοι.

Γ'. Ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος ἀνατίθεται εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν.

Ἐν Ἀνδριτσείῳ, τὴν 12 (24) Μαΐου 1840.

ΟΘΩΝ.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν τῆς Ἐπικρατείας Ν. Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

Διὰ Β. διατάγματος ἀπελύθησαν τῆς ὑπηρεσίας οἱ Κ.Κ. Πεσδικάρης, Ἐμμανουὴλ Παπά, καὶ Δημητριάδης, ἅρην τοῦδε πρωτοδικαί ἐν Πάρισιν ἀντ' αὐτῶν δὲ διορίσθησαν οἱ Κ.Κ. Γαλιάτσας, Μεταλάς καὶ Δ. Ἐμμανουὴλ.

Ο Θ Ω Ν

ΕΛΕΘ ΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Θέλοντες νὰ συμβεβάζωμεν τὸ δὴμαίον μετὰ τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον, ἐπὶ τῆ προτάσει τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματειῶν καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 29 § 2 τοῦ ἀπὸ 18 (30) Σεπτεμβρίου 1835 ἐργατικῶν διατάγματος Μας περὶ συστάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀπεφασίσαμεν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀρθρου 33 § 2 τοῦ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου τ. ε. περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς Νόμου, νὰ διαταξώμεν καὶ διατάττομεν τὰ ἑξῆς:

Ἄρθρ. 1. Οἱ φορολογούμενοι, οἱ προτιμούντες εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρου 33 § 2 τοῦ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου τ. ε. περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς Νόμου, τὴν εἰς μῆστον ἀπόδοσιν τοῦ φόρου τοῦ εἴναι, ὀφείλουσιν νὰ φυλάττουν ἀμίσθι τὸν ὀφειλόμενον μῆστον εἰς τὰς ἰδίαις αὐτῶν ἀποθήκας εἰς ὄρισμένον αὐτῶν δεχθῆναι ἐπὶ ἕξι μῆνας μετὰ τὴν καταμέτρησιν αὐτοῦ, ἐντός τῶν ὁποίων εἰ ἐνοικιασταὶ ὀφείλουσιν νὰ τὸν μετακομίσουν εἰς ἄλλο μέρος μετὰ ἰδίαν ἀπόδοσιν.

Ἄρθρ. 2. Πρὸς ἀποφυγὴν διενέξεων οἱ ἐνοικιασταὶ θέλουσιν σφραγίζεσθαι τὸ δεχθῆναι τὸ ἔμπαρτιον τῶν εἰς φορολογίαν μῆστον τοῦ ὀφειλόμενου, ὅστις θέλει ὑποκλισθῆναι διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ μῆστον εἰς τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις εἰς ἅς καὶ ἕκαστος ἡμετέρου αἰῶντος.

Ἄρθρ. 3. Ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματειῶν τῆς Ἐπικρατείας θέλει δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει ἀμίσως τὸν παρόντα Νόμον.

Ἐν Ἀνδριτσείῳ τὴν 13 (25) Μαΐου 1840.

ΟΘΩΝ.

Α. Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ, Α. ΠΑΪΚΟΣ, Κ. ΖΥΓΡΑΦΟΣ, Ν. Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ, Γ. Κ. ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 1 (13) Ἀπριλίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 798 Υ Β. Διατάγματος ἡ Α. Μ. εὐνεχεσθῆναι νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Κ. Κωνσταντῖνον Σκελλέριον, Γενικὸν Ἀδ' τῆς Προξένου εἰς Βλαχίαν καὶ Μολδοβύγιαν, νὰ φέρῃ τὸ δέσμημον τῆς δ' τάξεως τοῦ Πρωσσικοῦ σάχηματος τοῦ ἐρυθροῦ Ἄετος, ἀποτιμῶν αὐτὸν κατὰ τοῦ Μεβαλουτάτου Βασιλέως τῆς Πρωσσίας.

LOIS, ORDONNANCES ET PUBLICATIONS DU GOUVERNEMENT.

Par ordonnance royale, en date du 16/28 mai 1840, la démission de M^r. Constantin Zographos, jusqu'ici Secrétaire d'Etat au département de la Maison du Roi et des Affaires Etrangères a été acceptée.

Par ordonnance royale du même jour M^r. Païkos Ministre de la Justice, est chargé de prendre la direction du Ministère de la Maison du Roi et des Affaires Etrangères, en remplacement de M^r. Zographos.

Par ordonnance royale en date du 12/24 mai 1840, ont été convoqués pour le 1er juin de la même année, les conseils provinciaux d'Egalée, de Cynethe, d'Elide, d'Argos, de Mégaride, de Mantinée, de Xérochori, de Trichonie, de Vonitza d'Eurytanie, de Syra, d'Olympie, de Théra et d'Andros.

Par ordonnance royale, MM^{ts}. Perdikaris, Emmanuel Pappa, et Dimitriadis jusqu'ici juges au tribunal de Patras, ont été remplacés par MM^{ts}. Galitsas, Pétalas et D. Emmanuel.

Par ordonnance royale en date du 13/25 mai 1840 S. M. a daigné permettre que, pour l'exécution du paragraphe 2 de l'art. 33 de la loi du 26 avril 1840, les contribuables, qui préféreraient payer l'impôt sur les vins, en nature, pourront le faire, en conservant la quantité de vin représentant la valeur des droits du fisc, pendant six mois, dans leurs propres caves. Dans ce délai de six mois les fermiers de l'impôt devront la faire transporter dans leurs magasins.

Par ordonnance royale en date du 1/13 avril S. M. a daigné accorder à M. C. Sakelarios Consul général de Grèce dans les états de Valachie et Moldavie, la permission de porter la décoration de 4me classe de l'ordre Prussien de l'Aigle rouge à lui accordée par S. M le Roi de Prusse.

INTERIEUR.

ATHENES, le 5 Juin 1840.

Lundi dernier a été célébré à Athènes l'anniversaire de la naissance et de l'avènement au trône de S. M. Cette solennité qui, tous les ans, sert d'occasion à la manifestation des sentimens de la nation envers l'Auguste personne de son souverain, a été célébrée cette fois encore avec un enthousiasme qui prouve la chaleur du dévouement que le jeune Roi de la Grèce a su inspirer à ses sujets. Pendant toute cette journée dans la capitale, régnait un mouvement plein de vivacité, et la satisfaction générale de la population peignait mieux le bien être de l'état, que toutes les paroles possibles ne l'auraient pu faire. Au point du jour les salves d'artillerie ouvrirent la fête, et les faufiles exécutées sous les balcons du palais, eurent bientôt attiré toute la population, qui, en habits de fête, vint prendre part aux démonstrations de la garnison. Dans la matinée un Te aem fut chanté à l'église de St^{te} Irène, où s'étaient rassemblés tous les dignitaires et fonctionnaires de l'état, ainsi que les employés civils et militaires, suivis d'une affluence considérable de la population. — Les mêmes démonstrations continuèrent toute la journée, et dans la soirée la ville fut illuminée.

ΑΘΗΝΑΙ, 18 Μαΐου 1840.

Την παρελθούσαν δευτέραν επαναγγυρίσθη εις Αθήνας η άμφιετηρις της γεννήσεως και της εις τον θρόνον ανάβεσσεως του Μεγαλειοτάτου Βασιλέως. — Η έορτή αυτή καθ' ην ο λαός σπεύδει πάντοτε να έκφράση τα προς τον Σεβαστόν αυτού Ηγεμόνα αισθήματά του, έτελέσθη και αυτή με ένθουσιασμόν μαρτυρούντα το μέγεθος της άφοσιώσεως την οποίαν ο νέος ήμων Βασιλεύς, ενέπνευσεν εις τους υπηκόους του.

Καθ' όλην εκείνην την ήμέραν η πρωτεύουσα ήτο εις κίνησιν και η γενική των κατοίκων ευχαρίστησις εξέκονίζε την εθημερίαν του Κράτους πιστότερον παρ' ότι ήδύναντο να τό κάωωσιν αι ήρωικώτεροι φράσεις. Από πρωίας, ο κράτος των πυροβόλων άνήγγειλε την έορτήν, και τά υπό τά άνάκτορα άντηγήσαντα σαλπίσματα προσεκάλεσαν μετ' όλίγον πλήθος λαού ελθόντος να συμμετέχη εις την στρατιωτικήν αυτήν πομπήν.

Μετέπειτα δοξολογία έψάλθη εις τον ναόν της άγιας Ειρήνης όπου παρευρέθησαν όλοι οι έντέλει, όλοι οι πολιτικοί και στρατιωτικοί υπάλληλοι, άμα δε και πλήθος μέγα λαού· τό έσπέρας λαμπρά λυχνοκλία έφώτισε την πόλιν.

— Αύθημερόν επαναγγυρίσθη και η άμφιετηρις της εγκαιθιδρύσεως του Πανεπιστημίου Όθωνος.

Πολλάκις ήδη ελάθωμεν άφορμήν να παρατηρήσωμεν, συμφώνως με όλους τους ειλικρινείς φίλους της κοινής ευταξίας και ήσυχίας, ότι ο Αϊών ανέλαβε τρόπον τινα τό έργον του να παραμορφώνη όλα τά πράγματα και να πλάττη ούτω διηνεκή σκάνδαλα. Αγνωούντες εισέτι επί τίνι λόγω η έφημερις αυτή παρεδέχθη τό τοσοῦτον αξιοκατάκριτον τούτο σύστημα· άγνωούντες και ποῖον σκοπόν φαντάζεται ότι δίδωκε, έπεριορίσθημεν άχρι τούδε εις τό να οικτείρωμεν την διανοητικήν μυωπίαν των ευαρίθμων ανθρώπων οτινες ως πασίγνωστον συντρέχουσιν εις τά έργα του Αϊώνος. — Άλλ' από τινος μάλιστα καιρού η έφημερις αυτή παρεξερτάθη εις τόσον άφόρητον και σκανδαλώδη παραφοράν ώστε δεν δύναμεθα να μη απευθύνωμεν αυτής προς αυτήν τον λόγον, και τούτο όχι διότι φοβούμεθα, ως εύφημησθη ο Αϊών να τό καυχηθή, μη τό άναρχικόν του παραδειγμα διακοινωθή εις τον λαόν. Όχι, δεν συνειθίζομεν να έξοργίζωμεν την βαρύτητα των πραγμάτων και ήξέρομεν πολλά καλά ότι δεν είναι της δύναμεως περιδοικου τινος φύλλου τυ να άποτρέψη τους υπηκόους του θρόνου από τό σέβας το οποίον οφείλουσιν εις τους νόμους και εις τά συμφέροντα του Κράτους. Ηξέρομεν πολλά καλά όποια τις είναι η βαρύτης του Αϊώνος και η αξία των λόγων του, ώστε θέλει ούτος επιτρέψει να τον βεβαιώσωμεν ότι άπατάται μεγάλως φανταζόμενος, ως πολλάκις τον συνέθη, ότι τον θεωρούμεν υποπτον. Το επίθετον τούτο άρμόζει μόνον εις πράγματα η πρόσωπα έπίφοβα, ο δε Αϊών θέλει ήμολογήσει ότι ο κανών ούτος δεν έμπορεί παντάπασιν να τω εφαρμοσθη και τούτο διά δύο ουσιώδεις λόγους, πρώτον, διότι η Κυβέρησις έχουσα την συναίσθησιν της ορθότητος του δρόμου τον οποίον ακολουθεί ως προς τά άληθή του έθνους συμφέροντα δεν δύναται να έχη κανένα ισχυρόν έχθρόν· και δεύτερον, διότι οι άνθρωποι η τά πράγματα δεν καθίστανται έπίφοβα ειμή οτε αντιπροσωπεύουσι μέγα ποσόν πραγματικών συμφερόντων, ήπερ δεν υπάρχει ως προς τον Αϊώνα, η όταν η αρχή δεν έμπορεί να περιστελλη τάς ταραχάς, ήπερ έπίσης δεν υπάρχει επί του προκειμένου. — Όπως κ' εαν έχη, η έφημερις αυτή έμπορεί να κάμη οσας σκέψεις και εικασίας επιθυμεί, δεν θέλει πώποτε όμως εύρει την άλήθειαν ειμή άπιδεχομένη ως πρώτην αρχήν και βίασιν των σκέψεών της ότι η Κυβέρησις είναι μακράν του να θεωρη αυτήν ως άλλο τι παρά γέννημα της υπερφυλαυτικής πέντ' έξ ανθρώπων οτινες ήθελον πρό καιρού εισθαι σωφρονισμένοι αν η μακροθυμία της Κυβερήσεως δεν άπέτρειπεν άχρι τούδε τάς πιθανάς συνεπειάς των ιδίων αυτών πράξεων και δεν περιεφρόνει την ως προς αυτάς χρῆσιν της αίσθησότητος διά να μη τάς άποδώση την οποίαν δεν έχου σημασίαν.

Άλλ' όμως ουχ ήττον είναι χρέος μας να επιτηρώμεν τάς πράξεις του περιοδικου τυπου και να περιελλωμεν τάς παρεκτροπάς του οσάκις η άβουλία εκείνων οσοι μετέρχονται τό επαγγέλμα του το έμπορεί να ρίψη διπιστία η άμφιβολία εις τό πνευμα του κοινου. Είναι λοιπόν και ήδη χρέος μας να ζητήσωμεν από τον Αϊώνα λόγον περί των υπερβολικών του εκθέσεων, περί του παραφόρου και κατά πάντα άτόπου ύφους του και περί της συστηματικής έλλείψεως ακριβείας εις τάς πληροφορίας οσας διδει εις φως. — Φρονεί άρά γε ο Αϊών ότι είναι καλόν και αξιέπαινον του να αναλαμβάνη ενόπιον του κοινου τό πρόσωπον διηνεκούς σηκοφαντίας όλων των κυβερνητικών πράξεων· και θεωρεί τάχα ως πατριωτικόν έργον τό έργον του ν' αναζητή πάσαν περίστασιν διά να κατολογήση την έξουσίαν. — Το καθ' ημάς νομίζομεν ότι τίποτε δεν είναι τόσης κατακρίσεως αξιον ήσαν η διάθεσις αυτή η άδιαλείπτως επικριτική και ουσιοδώς καταστρεπτική, η καθεκάστην επιμόνωσιν άναγεννωμένη και καταφεύγουσα προθύμως εις τό ψεύδος όταν η άλήθεια, ως πολλάκις συμβαίνει, έν εναντία αυτής. Τίποτε τωόντι δεν είναι αξιώτερον της γενικής άποδοκιμασίας ήσαν η έν τω περιοδικω τυπω υπάρχις τόσον καιρίου ελαττώματος, και δεν κατανοούμεν πώς εύρίσκονται άνθρωποι επί τοσοῦτον τυφλώττωντος περί των γνώσεων και της προσωπικής των αξίας ώστε να επιμένωσιν εις τον δρόμον τούτον τον οποίον καθεκάστην στιγματίζει η γενική άδιαφορία και η εκ μέρους της κοινής γνώμης έλλειψις πάσης συμπαιδείας, άπέναντι των παθημάτων οσα καθ' εαυτων επισπῶσιν.

Άλλ' είναι ήδη καιρός να κατανοήση ο Αϊών ότι δεν έχει κανέν δικαίωμα να έκφράζεται με τόσην ασέβειαν εντός της κοινωνίας περί πραγμάτων άνηκόντων εις σφαίραν τοσοῦτον άνωτέραν εκείνης εις ην αυτός διατελει. Καιρός είναι να καταλάβη ότι πώποτε δεν θέλει μορφώσει ορθήν κρίσιν περί κάμμιας των περιστάσεων τάς οποίας αναδέχεται να κρίνη· καιρός είναι να πεισθη ότι ουδεις έν τη Ελλάδα δεν συμμερίζεται ούτε την πεποίθησιν την οποίαν έχει εις την βαρύτητα της κρίσεώς του, ούτε την υπόληψιν την οποίαν έχει περί των άπέριων αυτού φώτων,

— Le même jour fut célébré à Athènes l'anniversaire de la fondation de l'université Othon.

Ainsi que nous l'avons déjà remarqué souvent, et ainsi qu'en sont convaincus les vrais amis de l'ordre et de la tranquillité du pays, le journal le *Siècle* semble avoir pris à tâche de dénaturer tous les faits pour les métamorphoser en un scandale permanent.

Nous ignorons encore dans quelle intention ce journal a adopté une façon d'être aussi condamnable. Nous ignorons même quel but il peut avoir imaginé de le poursuivre, et jusqu'ici nous nous sommes contentés de déplorer le myopisme intellectuel de certaines personnes, connues de tous comme les auxiliaires des travaux du *Siècle*. — Mais, depuis quelque tems surtout, ce journal devient d'une trop intolérable et trop scandaleuse violence, pour que nous ne prenions pas encore une fois la parole à son égard.

Non pas que nous craignons, comme il a plu au *Siècle* de s'en vanter, non pas disons-nous que nous redoutions que l'exemple d'irrévérence qu'il donne au public, se communique au peuple. — Nous n'avons pas coutume de nous exagérer la valeur des faits, et nous savons fort bien qu'il pas au pouvoir d'une feuille périodique de détourner les sujets du trône de la vénération qu'ils doivent aux lois et aux intérêts du pays. Nous savons fort bien à quoi se réduit l'importance du *Siècle*, et la consistance de ses paroles; aussi souffrira-t-il que nous trouvions qu'il se fait trop d'honneur en prétendant, comme il l'a fait plusieurs fois, que nous le traitons en suspect. Cette épithète ne convient qu'à des hommes ou à des choses redoutables, or le *Siècle* avouera que cette règle ne lui est pas le moins du monde applicable, et ce pour deux raisons principales, savoir; la première, que le gouvernement ayant conscience de la bonté de sa marche quant aux vrais intérêts de la nation, ne peut avoir aucun ennemi influent; la seconde, que des hommes ou des choses ne deviennent à craindre que lorsqu'ils représentent une grande masse d'intérêts réels, ce qui n'est pas le cas du *Siècle*; Quoi qu'il en soit, ce journal peut faire lui même tous les raisonnements et toutes les suppositions qu'il lui plaira d'imaginer, il ne sera jamais dans le vrai qu'en adoptant pour point de départ et comme premier principe, que le gouvernement est fort loin de voir en son existence autre chose que les prétentions de cinq ou six individualités, qui seraient déjà rangées à la discipline générale, si la mansuétude du gouvernement ne les avait pas jusqu'ici protégés contre les suites possibles de leurs propres actions, et si le gouvernement n'avait pas dédaigné à leur égard, l'usage d'une sévérité qui leur aurait donné une importance qui en réalité leur manque complètement.

Toutefois, nous sommes en devoir de surveiller les actes de la presse périodique, et de réprimander ses écarts, toutes les fois que l'étourderie de ceux qui l'exploitent, sont de nature à jeter du doute ou de la méfiance dans l'esprit public. Ainsi, nous sommes en devoir aujourd'hui de demander compte au *Siècle* des exagérations de ses peintures, de la violence de ses paroles, de l'inconvenance de son langage, et de l'inexactitude systématique de tous les renseignements qu'il livre à la publicité. — Le *Siècle* pense-t-il qu'il est bien, qu'il est louable de s'ériger ainsi, devant le public, en une calomnie permanente de tous les actes du pouvoir, et croit-il que ce soit une oeuvre patriotique, que celle qui consiste surtout à rechercher toutes les occasion de médire de l'autorité? — Quant à nous, nous pensons que rien n'est plus digne d'une réprobation sociale, que cette pensée incessamment critique, essentiellement perturbatrice, qui se reproduit opiniatement chaque jour, et qui, lorsque la vérité lui est défavorable, ne craint pas de recourir au mensonge lui même. Rien n'est plus digne de la réprobation générale, assurément, que l'existence dans la presse périodique, d'un vice d'une aussi grave nature, et nous ne concevons pas qu'il se rencontre des hommes assez infatués de leur valeur personnelle, pour persister dans une voie qu'à chaque instant stigmatisent et l'indifférence du pays, et l'absence de toute sympathie, de la part de l'opinion publique, en regard des condamnations qui frappent ceux qui l'ont adoptée.

Mais il est cependant tems que le *Siècle* comprenne, que rien au monde ne lui donne le droit de s'exprimer avec autant d'irrévérence, sur des faits qui se produisent dans une sphère si éloignée de celle ou il existe. Il est tems que le *Siècle* comprenne combien il lui sera toujours impossible de se former une opinion judicieuse sur une seule des circonstances qu'il entreprend de juger; il est tems qu'il s'aperçoive, que personne en Grèce ne partage, ni la confiance qu'il a en sa perspicacité et en sa profondeur de jugement, ni le cas qu'il fait de ses vastes lumières, ni l'espèce de culte qu'il accorde si complaisamment à sa propre infallibilité. — Que le *Siècle* songe donc, que pendant toute la durée de la vie de ses collaborateurs, ils n'ont pu produire, même dans les époques où il était si facile de le faire, un seul acte qui fit impression et qui les tirât de leur obscurité, de façon qu'il est parfaitement ridicule de les voir aujourd'hui chercher à profiter de la paix de l'état et de l'institution de la liberté de la presse, pour se passer en génies méconnus, en capacités oubliées, enfin en nécessités sociales.

